

VERA ISTREFI & U JEPER UDHËVE

*Redaktor
Prend Buzhala*

*Recensues
Bajazit Cahani*

*Ballina dhe ilustrimet
Demush R. Avdimetaj*

*Vera Istrefi
U jepem udhëve*

*Shoqata Kulturore
"Anton Pashku"
Prishtinë
2007*

☆

*Grimcat e kujtimeve
më shpërndahen
tek mbledh pluhurat
mbi orendi.*

*Në çdo lot timin
të rrokullis
e lotët
i mbaj në sy.*

☆

*T'u vara qerpikëve,
fundeve të tyre.
Ishin si maja heshtash
që më thernin.
Përse?
S' kisha qëllim të keq
veçse
të zhytesha
në thellësinë e syve të tu.*

☆

*Fletëve të trëndafilut
vesuar më ka gëzimi
Rrënjëve të tij
ujit lot-hidhërimi.
Ndër gjemba zvarritet
mendimi im i mjerë,
gjersa të shpërthejë
gonxhe në pranverë.
Dhe prapë
fetëve të trëndafilut
më veson mendimi
ndërsa ndjenja
më zvarritet
gjembave të tij.*

☆

*Prej teje
shkëputur është
afshi i puthjes*

e pezull mbetur ka
mes meje e teje
Në dhimbje zemre
vend ka zënë
e s'luan.
Mbështjellur më je
rreth trupit
e lëmsi i je bërë
në grykë
qetësisë time.
Lermë të qetë
në vetminë time
të zhurmshme!
Ti s'mundesh.
Buzëve të tua
lodron puthja ime
e t'i përflak,
Kështu
s'mund të mos mendoj
për ty.
Në çdo qerpiq tëndin
therur kam shpirtin
e në sytë e tu
kam lëngatën
Shetit puthja ime
aty
ku ti drithmat ia ndien
Dhe ti...
Ti s'e di
se larg e pranë jemi.
Njëherësh
në ëndërr e realitet.
T'a marr fytyrën,
t'a shëtis mollëzave
të gishtave të mi,
por..

Vetëm kur je larg.
Kur pranë jemi
unë vetëm hesht
Ndërsa ti s'mundesh.
T'a ndiej ritmin e zëmres
e dehem
prej kësaj ritmike.
Me ty
kam turp e dëshirë,
dhimbje e dashuri.
Oh, zot!
Ç'do t'u them nipërve
kur gjyshe të jem
për dashurinë time?
Dhimbje kam.
Hej, dreq!
S'di ç'është mirë
apo keq
para Perëndisë:
të vras timen
apo një zemër tjetër?!

☆

Në rrapëllime qepallash
ndeza zjarr
që më dritoi
qerpikëve të gjatë

Kur zjarri
lotin ma thau
e kuptova se ishte ëndërr...
ishite nate...

☆

Më është trishtuar
mëllagë e bukur

në dritare.
Lulet rozë të saj
kanë marrë arratinë
ndërsa gjethet,
nga këqardhja për mua
rrinë.

☆

Buzën e mbrëmjes
t'a fala
për të t'a prishur
qetësinë e natës

Dhe agun e ditës
për të t'i zbardhur
mendimet.

Sërish
në buzë të mbrëmjes,
tek bliri i vjetër,
do të të falem
për të t'a prishur
qetësinë e natës tjetër.
Dhe në ag të ditës
pre do të jesh
i mendimit prapë.

☆

Si një çift pëllumbash
më kanë ikur
vitet e rinisë,
dhe ëndërrat.
Tashmë kam mbetur
si një kafaz,
dyert e të cilit

era i përplas.

☆

*Shumë herë,
mbrëmjeve,
i bëj gërsheta
hallet e mia,
i lëshoj mbi supe.
Në tridhjetë vitet e mia
supet më mbeten të brishta
e ëndërrat
vetëm të trishta.*

*Vë mbi gërsheta
fjongo të kuqe
e prapë dukem bukur
në jetën me huqe.*

*I buzëqesh vetes
përballë pasqyrës,
jeta më sfidon
me shenja të fytyrës.*

☆

*Rreze dielli
që shërove plagë të vjetër
e hape plagë të re,
ti je.*

☆

*Asgjë s'i bëhet pengesë
lumit të ngashërimit tim.
As guri mbi liqen,
as vesa mbi gjethe dushk,
askush s'ma ndal,
ngashërimin, askush.*

*E le lotin lirshëm
të mbarojë shëtitjen
dhe zgjas vetëm dorën
marr me vete ikjen*

☆

*Shpesh
I përkëdhel ëndërrat
si dy djemtë e mi
t'i vë në qetësi.
Ndodh
që sapo vë në gjumë
një ëndërr të vjetër,
të përkëdhel një tjetër
Në përkëdhelje
gishtat më janë tretur,
ninullave
zëri më është mekur.
E, përherë
një motiv të ri
kam për ëndërrat
e për djemtë e mi.*

☆

*S'ia kursejnë emrin
në bisedat banale.
Ia nxijnë përshkrimin,
ia plandosin në pluhur
Kur pranë tyre kalon
thonë
"është e bukur"
Në gushë
duan t'i vënë
varëse të fajësisë
Ajo s'vë asgjë*

falë thjeshtësisë.

☆

*Shumë netë
m'i shkallmon pagjumësia.
Në batakun e zhgënjimit
më ngulçon shpirti.
Më mjergullohen mendimet
nga mundimet
e për çudi
i dalloj qartë
ngjyrat e së keqes.*

☆

*S' mundem të urrej
se ndryshe
duhet te vdes njerëz.
Veç shpirtit
nuk kam tjetër pronë.
S' jam e marrë
të bëj shpirtin varr.*

☆

*Tok me gotën
rrokulliset diçka tjetër.
Ishte nisur për t'u thyer
edhe tavëll e vjetër.
Rrokullimë,
rrokullimë,
rrokullimë.
Hej, ku vete?
Lërma shpirtin tim!
Tok me ciflat në tavolinë
u mbloodhën pjesë
nga shpirti im.*

*Shndrin tryeza
veç për pak,
me të tilla
mbushet prapë.*

☆

*Kam frikë
nga mendimet e mia
që udhëtimin nisin
nga truri
në zemër.*

*Nëse në një çast
shfaq dobësi
më ndjeni,
jam njeri.
Të kundërtën dua,
por më qot
S'jam robot.*

☆

*T'u jepem udhëve
të endem në to,
shpesh dua.
Edhe të pengohem,
të lë gjurmë,
të ngrihem sërish
e të ec
gjër në dhimbje gjunjësh.
Hapat e pasigurtë,
flokët shpupurisur
i shkojnë rrugës.
T'u jepem udhëve dua,
t'a lë veten diku.*

☆

Ike

fare natyrshëm.
Embël më plagose
mu në zemër.
Një pjesë të zemrës
ma more,
një pjesë të zemrës
ma le.
Të gjalloj e vdekur
ti më le.

☆

Sa vështirë
të lindësh në rreze
e të ndjesh
se s'jeton dot
pa aromën e luleve
të majës së Gjalicës.
Përherë e pangopur
Vetëm sa frymoj
edhe ne stinën e shkurtër të verës.
Sa pak jetoj!
Më merr udhë
shpirti
gurëve të çmendur
që vetëm të rrokullisen
dinë.
Në zvarritje
më mbeti shpirti,
gjakosur me dhimbje,
i heshtur në piskamë.
Sa vështirë
kurorëzimi në majë
kur
veç aromën e luleve
ke si pajë.

☆

*Shumëçka ka ndodhur.
Si gjithmonë
në sytë e tu
diçka jo e zakon të
më tërheq.
S'di ç'më ka trokitur
në derë
e keqja
apo e mira.
Shumëçka ka ndodhur
e jo vetëm në sytë e tu
ka mbetur
jozakonshmëria.*

☆

*Kush më kërkon
dhe pse?
Ç'hall ke?
Të takohemi
aty ku rrugët ndahen?
E më pas?
Heshtjes a britmës t'i thërras?
S'jam e vetme në udhëtim,
e rrugëve
s'dua të mbjell trishtim!*

☆

*Ku t'i preh sytë
mendjen time?
Po s'erdhe
një ditë të vdekur
kam jetuar.
Endërra
do të më marrë krahë
e në fluturim*

të gjakosur
do të tërheqë
mallin tim.
Ti eja!
Gjej arsye
dhe eja
qoftë për një vështrim
se kështu
i vë korëz
plagës së shpirtit tim.

☆

Ka rënë degë e thyer
përtokë.
Era e dhjetorit
e tund sa andej-këtej.
Degë e kumbullës
që kohë më parë
Fryte më fali.
Dega e thyer
rënë ka përtokë
e aroma e luleve të saj
mbetur më ka në kokë.

☆

Për të qenë me ty
më duhet të jem
ëngjëll e djall.
Tjetër gjë ndiej
veçse mall.
Të ndarë
s'kemi sy për të parë.
Vdekja më bredh
gonxheve të dashurisë.

☆

Ç' është kjo heshtje mes nesh?
Buzëve të varen
fjalët e pathëna,
t'i bëjnë më të ëmbla.
Qerpikëve të varen
shikimet e shmangura,
syri të ndrit më tepër.

Ç' është kjo heshtje mes nesh?

☆

Në vrapin tim
drejt skajit fundor të jetës
në harresë lashë
dashurinë
si një rrobe të bukur,
por që kurrë s'ke rast ta veshësh.
Pluhur ka zënë
por ende mban
aromën e parfumit dehës.
Në vrap e sipër
në kurriz më rëndoi
humbja,
fitorja,
shpresa.
Ndonëse vrapova
miqe m'u bë vonesa.
Vonë,
shumë vonë!
Edhe agimi i ditës së sotme
është i vonë,
njëherësh
start për vrapin tim.
Çuditërisht,
më buzëqesh
dashuri e harruar,

por tepër vonë.
Në grykëtharje,
etje të pashuar
rrënjëzon
dashuri e harruar,
S'di
kur më erdhi
e kur më iku rasti
rrobën e bukur t'a veshja,
e s'do te kishte rëndësi
nëse më vonë
do të qaja
apo do të qeshja.

☆

Zanë
a shtojzovalle je?!
I marrë!
Harron
kush jam
e si jam?!
Flokët
s'mi kalojne supet
e shtatin
s'e kam të gjatë.
E tillë të jem
veç për një natë?!
Hej, unë jam kështu
e thjeshtë
dhe nuk mbretëroj në bjeshkë.

☆

Brigjeve te Komanit
bashkë me zanat
mbretërojnë manat
Përfytyroj

zanan flokëgjatë
nëvendim tim
ulur ne ndajnatë.
Në ag të ditës
djaloshi prite
vjedh pasqyrën dhe...
ndjell mënxyrën.
Zanë e bukur
mallkon
në Drin duke u futur.
Sirena e traqetit
më shurdhon mendimet
tutje ëndërrimit
tutje përfytyrimit.
Nën hijen e manit,
në breg të Komanit,
lashë
djaloshin në pritje
zanën në ikje.

☆

T'u desh
kokën ta ulësh
t'a kthesh pas.
Unë
vura buzën në gaz.
E di.
Ti s'do ta ulësh në prehër
Keqdashjen,
ndaj,
nuk bën pakt me ngasjen.
Në ikje
me sy më përkëdhel,
me dëshirë,
e unë
nuk kam frikë

nga njeriu i mirë.

☆

*Tutje-tëhu
hoqa zvarre
një pjesë të vetes
nga toka
në re.*

*Në kristal te dëborës
me ngriu
imazhi i vetes harruar.*

*Hoqa zvarrë
pjesën e mbetur
dhe veten pashë
me këqardhje
gjysmë të gjallë
gjysmë të vdekur.*

☆

*Ndonëse katër në numërim
ishim tre në tavolinë.
Mbase ishe edhe ti
Gjysmë qenie, gjithsesi.
S'di ku të treti
tjetra pjesë
në të shara
a në shqesë.
Ishe sot, ti, bashkë me ne
por për mua ishim tre.*

☆

*Në jetë
natyrshëm
krijova timin portret.
Një ditë,
po natyrshëm,*

e gritha.
Në cjerrje të lëkurës,
mes dhimbjesh,
copëza kujtimesh gjalluan.
E prapë, natyrshëm,
ca ndjenja më pushtuan.
Ne vatra të ndryshme
Të trurit tim
flenë shumë ëndërra
të mira e të këqija.
Dhe unë i ndjej,
S'më vjen turp nga asnjëra.
He!
Mos qeshni,
as mos më shani
se unë
s'jam perëndia.
Në këtë botë mëkatesh
lini pak vend
për mëkatet e mia.
Në është e pamundur
më ndjeni!
Sic ishit më parë
për mua
prapë do të jeni

☆

Mos ik!
Hapat
mos i hidh
mbi trishtimin tim!
Dhe...
Mos eja!
Hapat
mos i hidh
mbi dhimbjen time.

Gjej, të lutem
një vendndodhje
mes dhimbjes dhe trishtimit,
dhe...

Eja!

Shuaja etjen buzës
e bëju udhë
drithmave të shpirtit.

Si t'a heq
ndjesinë e këputjes
e shenjësinë
e rilindjes?!

☆

Crregullisht
këqat e njerëzve në rrugë
lëvizin drejt meje.

Në vetvete
kam plot jetë
e nga këto levizje
gjaku më cmendet
në deje.

Cuditërisht
e qetë në ecje
njerëzve u jap
një buzëqeshje.

☆

Caqet e vetvetes
s'munda t'i kaloj
ndaj,
e tillë mbeta
pa famë,
e thjeshtë
si lulja në bjeshkë
e cila

*mundet të thahet
pa e parë askush.
Njerëzit,
sidomos të ngeshmit
rrallë preferojnë
lartësite.*

.....

*Vera ISTREFI
U jepem udhëve*

*Redaktor teknik
Demush R. AVDIMETAJ*

*Tirazhi
500 copë*

*Shtypshkronja
"TIMEGATE"
Prishtinë 2007*

*Katalogimi në publikim (CIP)
Biblioteka Kombëtare dhe Universitare e Kosovës*